

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. гр. Хасково, 13.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети август през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Галя В. Ангелова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20225640200603 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от Д. А. Я. от град Хасково, чрез адв. И. И. от
АК - Хасково срещу Наказателно постановление № 22-1253-000625 от
31.05.2022 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР –
Хасково в частта, с която на основание на основание чл. 53 ЗАНН, вр. чл. 175,
ал. 1, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни
наказания: глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС
за срок от 2 месеца за нарушение по чл. 103 ЗДвП, а на основание чл. 53 от
ЗАНН, вр. чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по пътищата, на
жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба“ в размер на
2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за
нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Наказателното постановление в частта
относно нарушението по пункт 3, квалифицирано по чл. 100, ал. 1, т. 1 от
ЗДвП не се обжалва и поради това, в тази част е влязло в законна сила. В
подадената жалба се релевират оплаквания за незаконосъобразност на

атакуваното с нея наказателно постановление в съответната част за нарушенията по пункт 1 и пункт 2, поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилност. Твърди се от жалбоподателя, че фактическата обстановка не била тази, описана в акта за установяване на административно нарушение и издаденото наказателно постановление, като излага подробни и конкретни твърдения в тази насока. Било допуснато съществено процесуално нарушение и с определянето на общо наказание, станало със сбиране на наложените глоби, както и на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление в обжалваната част.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, жалбоподателят, редовно призован, се явява, като лично и чрез упълномощения по делото процесуален представител – адв. И. И. от АК – Хасково заявява, че поддържа подадената жалба и в хода по същество развива конкретни съображения за нейната основателност.

Административнонаказващият орган – Началник Сектор „ПП“ при ОД на МВР - Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо заявява становище по жалбата и моли изложените в нея оплаквания да не бъдат взети предвид и да бъде оставена без уважение. При условията на евентуалност, възразява за прекомерност на разноските, в случай че такива се претендират в размер на установения в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 19.05.2022 г., свидетелите К. Й. В. и Н. М. М., двамата на длъжност „младши автоконтрольор“ в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково били на работа, като в около 22:55 часа били установени със служебния автомобил на ул. „****“ в град Хасково, когато забелязали лек

автомобил марка „*****“, модел „*****“, с рег. № *****, движещ се по ул. „****“ в посока към ул. „****“ и решили да го спрат за извършване на проверка. В изпълнение на задълженията си, свид. Н.М. излязъл на пътното платно и подал сигнал със стоп - палка пред автомобила на жалбоподателя, с цел да го спре за извършване на проверка. Въпреки, че бил на осветен участък от пътя и със светло – отразителни елементи на униформата – светло - отразителна жилетка по образец и макар да бил възприет от водача на превозното средство, същият не спрял, а продължил движението с управлявания лек автомобил марка „*****“, модел „*****“ с рег. № ***** в посока ул. „****“, при което свидетелите К. Й. В. и Н. М. М. незабавно го последвали със служебния автомобил. Без да губят визуален контакт с превозното средство, органите на РУ на МВР – Хасково спрели същото впоследствие на ул. „****“ в град Хасково, при което водачът, пътуващ в автомобила със свид. К. Г. Д., бил приканен да представи свидетелство за управление на МПС и контролен талон към него, както и свидетелство за регистрация на МПС, но водачът не съумял да представи СУМПС и контролен талон, издадени на негово име. След като служителите от Сектор „ПП“ при ОД на МВР – Хасково усетили мирис на алкохол, водачът на превозното средство, спряно за проверка бил поканен да бъде тестван с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510 № ARDN 0091 за употреба на алкохол. Същият поел техническото средство, но не съумял да задържи достатъчно дълго време дъха си и пробата била неуспешна. Така общо 4 пъти водачът опитвал, но не успявал да издиша въздух достатъчно дълго, за да бъде годна пробата за алкохол с техническо средство. Бил му издаден и връчен Талон за медицинско изследване № 0049191, а след достигане до извод за извършени нарушения по ЗДвП, на същата дата – 19.05.2022 г., срещу жалбоподателя Д. А. Я. бил съставен от свид. К. Й. В., в присъствието на свидетеля Н. М. М., Акт за установяване на административно нарушение, серия ГА, № 657153. Актът бил съставен в присъствие на лицето, посочено в него като нарушител и след предявяването му бил подписан от Д. А. Я., който вписал в съответната графа за възражения и обяснения, че няма такива.

В издадения талон за медицинско изследване с предписание жалбоподателят да се яви в Спешно отделение при МБАЛ – Хасково, впоследствие било отразено, че в съответното време, същият не се е явил да даде кръвна проба за медицинско и химическо изследване.

Възражения срещу съставения АУАН не са постъпили допълнително в рамките на законоустановения срок от съставянето му и връчване на екземпляр.

При издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка и посочил за деянието по пункт 1. „не спира плавно на посоченото място или в най – дясната част на платното за движение при подаден сигнал за спиране от контролен орган“, с което виновно бил нарушил чл. 103 от ЗДвП, а за деянието по пункт 2. „отказва проверка с техническо средство за установяване употребата на алк. в кръвта и не изпълни предпис. за изследване с доказ. анализатор и за мед. изследване и вземане на биолог. проби за хим. изследване за установяв. на конц. на алк. в кръвта му“, с което виновно нарушил чл. 174 от ЗДвП и наложил процесните санкции съответно на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП – глоба в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 месеца, респ. „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП, както кумулативно предвиденото наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, като конкретизирал за деянието по пункт 2, че водачът отказал да даде кръвна проба и санкцията се налага за отказа на водача да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство, описано в съставения АУАН.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите К. Й. В. и Н. М. М. относно обстоятелствата, изложени в АУАН, свързани с извършване на процесната проверка и с поведението на водача след спирането му. Така също, показанията на посочените по – горе свидетели се приемат за истинни и в частта относно качеството на жалбоподателя на „водач“ на моторното превозно средство, спряно за проверка, имащо отношение към последващия въпрос за авторството на деянието, описано в съставения акт за установяване на административно нарушение и издаденото впоследствие въз основа на него наказателно постановление, като за този факт, последният всъщност не възразява, а показания в тази насока дава и свид. К. Г. Д., кредитирани в тази

им част като истинни. Що се касае до изложеното от нея за личните ѝ възприятия относно видимостта и възможността подаденият сигнал със стоп палка за спиране на моторното превозно средство за извършване на проверка от органите на МВР да бъде възприет от водача, то това е субективен момент и отговорът на въпрос дали това е важно и за жалбоподателя ще бъде поставен при анализа по същество, както и за значението на поведението на водача при тестването му с техническо средство за употреба на алкохол, съобразно описаното по – горе при изложение на приетата за осъществена фактическа обстановка.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 103 от Закона за движението по пътищата, при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. По силата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. Според разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Следователно, всяко от деянията, за които на жалбоподателя са наложени административни наказания е обявено от закона за наказуемо.

При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление

съдът не констатира процесуални нарушения от категорията на съществените, които да налагат отмяна на санкционния акт на процесуално основание. Не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка със съставянето в присъствие, предявяването и връчването на акта за установяване на административно нарушение лично на жалбоподателя. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения по него, от която не се е възползвал. Съставеният акт за установяване на административно нарушение отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН, като на това място е уместно да се отбележи, че въведеното словесно описание на всяко от визираните нарушения е лаконично, но конкретно отправено с необходимото минимално изискуемо съдържание, така че административнонаказателното обвинение да бъде коректно формулирано съобразно изискването на фактическия състав на разпоредбата, съответно сочена като нарушена. В частност деянието по пункт 1 е описано в достатъчна степен ясно, за да е в състояние жалбоподателят да разбере за какво нарушение е привлечен към административнонаказателна отговорност. Същото е и правилно квалифицирано по специалния текст на чл. 103 от ЗДвП, като изложеното важи и за деянието по пункт 2, квалифицирано по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в съответствие с изложените фактически твърдения, като някои особености от процесуално естество ще бъдат коментирани по същество.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, спазена е формата и редът за издаването му, а по съдържанието си отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, установяваща изискуемите реквизити. Извод, който не се променя от т. нар. „сборуване“ на административните санкции, които са еднакви по вид, което не е прецизен подход и вероятно има единствено фискална логика, посочвайки „всичко“ глоба в размер на 2110 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за 26 месеца, но съответства на принципа по чл. 18 от ЗАНН, в отклонение с който жалбоподателят предлага определяне на общо и най – тежко наказание.

От материалноправна страна обстоятелствата, изложени в акта и наказателното постановление, проверени от съда с допустими по закон доказателствени средства, се установяват по недвусмислен и категоричен начин относно деянието по пункт 1 от същото. Доказано е, че на посочените в АУАН и наказателното постановление дата и място жалбоподателят Д. А. Я.,

след като е управлявал и следователно е имал качеството водач на процесния лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № ****, не е изпълнил задължението си в това си качество да спре при подаден сигнал за това. Основният момент е свързан с дейността на контролните органи по подаване на сигнала за спиране и неговата яснота, конкретна насоченост от гледна точка адресата и възможността да бъде възприет, е безусловно доказан. Недостатък в обратна насока не се откроява в дейността на полицейските служители по подаване на сигнала за спиране на превозното средство, доколкото свидетелят Н. М. М. на длъжност „мл. автоконтрольор“ в Сектор „ПП“ при ОД на МВР – Хасково разполага с качество по чл. 165 от ЗДвП, и същият е отправил сигнал със стоп - палка за спиране на превозното средство, който е бил възприет от жалбоподателя като фактическо действие, но въпреки това не е изпълнил задължението си, наложило да бъде последван със служебния автомобил от органите на МВР. Тоест, доказано, освен от обективна страна, така също и от субективна, се явява нарушението по чл. 103 от ЗДвП при това с убедителни гласни доказателства, а именно показанията на разпитания като свидетел - орган на службата за контрол на пътя, които не могат да бъдат опровергани по никакъв начин от изложеното от свид. К. Г. Д., пътуваща в автомобила, тъй като същата излага собствените си възприятия, но с важната уговорка, че същата е нямала качеството „водач“ на МПС и задължение да следи за обстановката на пътя за разлика от жалбоподателя и затова отклонение от вниманието ѝ не може да се приеме за порок в поведението ѝ. Още повече предвид установената неориентираност както относно посоката на движение, така и относно мястото на спиране на автомобила, ясно изразено и от собствените ѝ изявления пред съда при разпита ѝ в качеството на свидетел. В обобщение, за да е налице деяние по предложения в процесния АУАН и НП текст от закона – чл. 103 ЗДвП, е необходимо, както е прието в Решение № 259 от 28.10.2016 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 226/2016 г., от обективна страна, на водач на пътно превозно средство да е подаден сигнал за спиране от контролните органи. Под контролни органи по смисъла на посочената за нарушена разпоредба следва да се имат предвид не всички полицейски служители, а само тези работещи в служби по смисъла на чл. 165 от ЗДвП. По делото са представени съответни доказателства, от които да се установява, че на посочените в санкционният акт дата и място, изброените свидетели са изпълнявали

функциите на контролен орган по смисъла на чл. 165, ал.1 от ЗДвП – т. 1.4 от Заповед, рег. № 8121з-632 от 02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, а сигналът от контролните органи е правомерно подаден със стоп - палка, явяващ се допустим подход съгласно Закона за движението по пътищата и ППЗДвП.

Изложеното обосновава извод за осъществяване от обективна страна признаците на състава на административно нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 4, вр. чл. 103 от Закона за движението по пътищата, както правилно деянието е квалифицирано от административнонаказващия орган. Същото е извършено виновно от дееца, а при определяне на наказанията по вид и размер, следва да се отбележи, че материалният закон е правилно приложен по отношение на съставомерната дейтелност. При индивидуализацията на санкцията, не са събрани пълни данни за имущественото състояние на дееца, но следва да бъде отчетен фактът, че същият е бил санкциониран за нарушения по Закона за движението по пътищата, а неспазването на правилата за движение не е било в инцидентни случаи, поради което с определяне на наказанията, кумулативно предвидени в санкционната норма на чл. 175, ал. 1 от ЗДвП над установения законов минимум, наказващият орган е подходил обосновано, с оглед изискванията на чл. 27 от ЗАНН и данните за личността на жалбоподателя. Санкционният акт в тази част също не страда от пороци, налагащи да бъде ревизиран относно размера на наложените по чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП административни наказания за нарушението по чл. 103 от същия закон.

По отношение на деянието по пункт 2 от наказателното постановление следва да се отбележи, че ясно е дефинирано за коя от проявите форми на съставомерна дейтелност по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административното наказание, а именно за описаната в съставения акт за установяване на административно нарушение, с който жалбоподателят е привлечен към административнонаказателна отговорност.

От материалноправна страна, обстоятелствата, изложени в акта и наказателното постановление, проверени от съда с допустими по закон доказателствени средства, се установяват по недвусмислен и категоричен начин, относно факта на движение на процесното моторно превозно средства, при спирането му повторно за проверка от органите на МВР, но и най – вече за това, че водач на същото в този момент е бил жалбоподателят Д. А. Я., като

изводите на контролните органи от състава на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково намират необходимата опора в приобщените доказателствени източници, в това число и ангажираните от жалбоподателя, подложени на съответния анализ за достоверност по – горе, който не е необходимо да бъде повтарян и на това място.

След като, въз основа на анализа на доказателствените източници, бе потвърдено качеството на жалбоподателя водач на моторно превозно средство, се решава основният въпрос за авторството на нарушението, описано в наказателното постановление, предмет на обжалване. Така също, че той се явява годен субект на административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В тази връзка, установено е по отношение на жалбоподателя съответното фактическо качество на водач, съобразно дадената легална дефиниция на това понятие по т. 25 на Пар. 6 от ДР на ЗДвП, а в това качество именно е било необходимо, след като е надлежно поканен да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози с техническо средство от оправомощен орган, той да изпълни това си задължение, чийто адресат се явява. Отказът му би се явявал съставомерен именно по предложения текст от закона, по който е квалифицирано и реализирана отговорността за деянието, описано в НП, но само ако то е извършено умишлено. За проявлението на субективното отношение на дееца към извършеното, в това число на умишъла, се съди от обективните факти. А те красноречиво сочат, че жалбоподателят, след като, в качеството му на „водач“ на моторно превозно средство, е бил приканен от свидетелите К. Й. В. и Н. М. М. да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство е направил неколkokратно опити, но не е съумял да издиша при всеки от тях достатъчно дълго време въздух, за да бъде пробата годна. Причините за този „неуспех“ са релевантни само ако обосновават умишлено отклонение. Индиции това отклонение да е умишлено оибаче, при това всичките 4 опита, не са налице, а съобразно разпределението на доказателствената тежест е следвало контролните органи да ангажират доказателства в обратна насока. При това положение, съвсем резонно му е било издадено предписание за медицинско изследване, но пък в разрез с тази логика, контролните органи са съставили и акт за установяване на административно нарушение за деянието по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП за само една от съставомерните форми на нарушение, приемайки поведението на жалбоподателя, като отказ да бъде

тестван с техническо средство в отклонение от установените факти и при липса на доказателства за умишъл, без същевременно административно – наказателно обвинение да бъде повдигнато за последвалото вече умишлено неизпълнение на жалбоподателя за даване на кръвна проба за медицинско изследване, съставомерно по чл. 174, ал. 3 от НПК. Изправен пред тези параметри на административнонаказателното обвинение, повдигнато с процесния АУАН пък, административнонаказващият орган необосновано е наложил административната санкция не за това, че водачът отказал да даде кръвна проба, а за отказа на водача да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство, описано в съставения АУАН, което поведение в тази форма на изпълнителното деяние е несъставомерно по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, поради липсата на умишъл. Оттам се потвърждава и извода на съда за несъответствието на дейността по реализиране на административнонаказателна отговорност по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по пътищата с доказателствата по делото, а оттам и с материалния закон. Установените по делото факти, въз основа на годни доказателства и техният детайлен анализ сочат, че макар всички елементи от обективна страна на извършеното нарушение да са безпротиворечиво и категорично установени по отношение на нарушението в санкционираната форма на изпълнителното деяние – предл. 1 на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, не така стои въпросът със субективната страна.

В обобщение, по изложените по – горе съображения, подадената жалба се явява основателна в тази част, поради което атакуваното с нея наказателно постановление, като неправилно и незаконосъобразно е необходимо отменено от съда в частта относно нарушението по пункт 2 от него.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-1253-000625 от 31.05.2022 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково в частта, с която на основание на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по пътищата, на Д. А. Я. са наложени административни наказания „глоба” в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-1253-000625 от 31.05.2022 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково в останалата обжалвана част, с която на основание на основание чл. 53 ЗАНН, вр. чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на Д. А. Я. са наложени административни наказания: глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за нарушение по чл. 103 ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинала!

Секретар: Г.С.